

Hitlers Joodse Biografie

Thomas Frederik

Hitlers Joodse Biografie

Zijn persoonlijke contacten en conflicten met joden

Het nooit eerder vertelde complete verhaal

BRAVE NEW BOOKS

Amsterdam / Antwerpen

© Thomas Frederik 2020-2021

Isbn 978 94 6435 502 4

Alle rechten voorbehouden / All rights reserved

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. Contact: ThomasFrederik@mail.com

Inhoud

Inleiding *15*

1. Eduard Bloch:

De joodse huisarts aan wie Hitler zijn “eeuwige dankbaarheid” betuigde **23**

2. Ludwig Wittgenstein:

De erfgenaam van de rijke joodse familie Wittgenstein van wie Hitler miljoenen afperste in ruil voor de verklaring dat zij “niet volledig joods” was... **29**

3. Sigmund Freud:

De joodse psychoanalyticus met wie Hitler een imaginaire ontmoeting had en vermoedelijk ook een echte **32**

4. Een anonieme vrouw:

De joodse (tiener)prostituée die naar verluidt Hitler met syfilis besmette **38**

5. Jakob Altenberg:

De joodse goudsmid en lijstenmaker die Hitlers zakenpartner was in diens Weense periode **47**

6. Samuel Morgenstern:

De joodse verkoper van Hitlers schilderijen **49**

7. Jörg Lanz von Liebenfels:

De joodse uitgever van een racistisch magazine die door Hitler werd bewonderd en als eerste gebruik maakte van het hakenkruis als logo **52**

8. Wilhelm Marr:

De zoon van een gedoopte jood die de term antisemitisme lanceerde en als eerste een antisemietenclub oprichtte waar Hitler zich bij aansloot **56**

9. Ernst Moritz Hess:

Hitlers joodse bevelhebber in W.O. I **62**

10. Hugo Gutmann:

Hitlers joodse superieur in W.O. I van wie hij een militaire onderscheiding kreeg **66**

11. Fritz Haber:

De joodse uitvinder van een gifgas dat Hitler in W.O. I bijna het leven kostte en zyklon B dat in W.O. II werd ingezet om massaal joden te vergassen **69**

12. Karl Kroner / Alfred Döblin / Ernst Weiss:

De drie joodse artsen die het geheim kenden van Hitlers hysterie **74**

13. Graaf Anton von Arco auf Valley:

De joodse aanslagpleger die aansluiting zocht bij de Duitse nationalist en door de nazi's als een held werd aanzien **81**

14. Emil Maurice:

Hitlers joodse lijfwacht en privéchauffeur die medeoprichter was van de SS **84**

15. Alfred Rosenberg:

Hitlers joodse partijideoloog **92**

16. Ignaz Trebitsch-Lincoln:

De joodse boeddhist die aanbood Hitler de wereldheerschappij te schenken via 'Geheime Tibetaanse Meesters' **97**

17. Hugo Erlanger:

Hitlers joodse huisbaas **102**

18. Walter Rathenau:

De joodse industrieel die als eerste in Duitsland dwangarbeid oplegde aan niet-Duitsers **106**

19. Hermann Epenstein:

De joodse peetoom van Hermann Göring en minnaar van diens moeder **108**

20. Albert Göring:

De (joodse) broer van Hermann Göring die honderden joden het leven redde **111**

21. Joseph Schülein:

De joodse bierbrouwer en eigenaar van de *Burgerbräukeller* en de *Löwenbraukeller* van waaruit Hitler zijn revolutie opstartte **114**

22. Konrad Heiden:

De joodse journalist die als eerste een biografie aan Hitler wijdde **118**

23. Erna Hanfstaengl:

Hitlers joodse verloofde **122**

24. Walter Braunfels:

De joodse componist aan wie Hitler vroeg een hymne te schrijven voor de nazipartij
124

25. Richard Wagner:

Hitlers favoriete componist die er van overtuigd was een joodse bastaardzoon te zijn
126

26. Albrecht Haushofer:

De joodse zoon van Hitlers adviseur inzake '*Lebensraum*' geopolitiek **133**

27. Karl Marx:

De jood die in *Mein Kampf* het meest aan bod komt en zelf een uitgesproken antisemiet was **138**

28. Bernhard Weiss:

De joodse politiecommissaris van Berlijn die de NSDAP verbood, 450 nazi's arresteerde en meerdere processen won van Joseph Goebbels **141**

29. Emil Jannings:

De joodse Hollywoodacteur die de eerste Oscar won en toen naar Duitsland trok om in nazi-films te spelen **144**

30. Max Fraenkel:

De joodse journalist die Hitler een interview afnam dat op 23 januari 1931 verscheen in het Amerikaanse weekblad *The Jewish Criterion* **148**

31. Hans Litten

De joodse advocaat die Hitler aan een kruisverhoor onderwierp, in een poging om te bewijzen dat die geweld verheerlijkte en een dictator in wording was **152**

32. Sefton Delmer:

De jood die met Hitler mee op verkiezingstournee mocht gaan **157**

33. Magda Goebbels:

De joodse *'first lady'* van het Derde Rijk waarmee Hitler een geheime relatie had **160**

34. Georg Deutsch:

De joodse bankierszoon die een relatie van Hitler met een filmster in de weg stond **167**

35. Theodor Duesterberg:

De joodse nationalist die van Hitler een ministerpost kreeg aangeboden **170**

36. Leni Riefenstahl:

Hitlers (joodse) cineaste **172**

37. Erik Jan Hanussen:

Hitlers joodse waarzegger **179**

38. Margherete "Gretl" Slezak:

Hitlers joodse scharrel **185**

39. Carl R. Byoir:

De joodse Pr-man die door Hitler werd ingehuurd om een reclamecampagne voor toerisme naar Nazi-Duitsland te leiden **188**

40. Josef Ganz:

De joodse uitvinder van Hitlers *Volkswagen* **190**

41. Hedy Lamarr en Fritz Mandl:

De beroemde joodse actrice die Hitlers hoofd op hol bracht en gehuwd was met de joodse wapenfabrikant die Hitlers leger uitrustte **194**

42. Bella Fromm:

De joodse journaliste die door Hitler de hand werd gekust **199**

43. John Heartfield:

De joodse kunstenaar die Hitler uitdaagde met spotprenten **203**

44. Rosa Bernile Nienau:

Het joodse kind waarmee Hitler vriendschap sloot **206**

45. Magnus Hirschfeld:

De joodse seksuoloog die voor Hitler het veld moest ruimen omdat hij het opnam voor homoseksuelen **209**

46. Kurt Tüchler:

De jood die een akkoord tussen de zionisten en het naziregime tot stand bracht dat toeliet dat zoveel mogelijk Duitse joden naar Palestina emigreerden **213**

47. Joe Jacobs:

De joodse coach en manager van Hitlers bokskampioen **217**

48. Theodor Lessing:

De joodse filosoof die in zijn geschriften totale raszuiverheid bepleitte **221**

49. Margherita Sarfatti:

Mussolini's joodse vriendin die door Hitler werd ingeschakeld om met 'il Duce' een overeenkomst te smeden **224**

50. Prinses Stephanie von Hohenlohe:

Hitlers joodse spionne **227**

51. Otto Rahn:

Hitlers joodse Graal-onderzoeker **230**

52. Hesty Levinsons Taft:

De joodse boreling die tot "mooiste Arische baby" werd uitgeroepen **239**

53. Erhard Milch:

De joodse baas van *Lufthansa* die mee de *Luftwaffe* hielp opbouwen **241**

54. Ludwig Landmann:

De joodse burgemeester van Frankfurt die als eerste het plan had om een *Autobahn* aan te leggen **244**

55. Martin Levy Marx:

De joodse arts die het leven redde van Eva Braun na haar zelfmoordpoging **247**

56. Louis B. Brodsky:

De joodse magistraat die de Neurenbergwetten 'uitlokte' door de nazivlag een piratenvlag te noemen **249**

57. Maria Almas-Dietrich:

De joodse kunstdealer die aan Hitler 350 schilderijen verkocht **252**

58. Heinrich Neumann von Héthars:

De joodse oor-, neus- en keelspecialist die door Hitler om hulp werd gevraagd **255**

59. Rudi Ball:

De joodse ster-ijshockeyspeler die met Hitler een deal sloot **257**

60. Melitta Schenk Gravin von Stauffenberg:

Hitlers joodse testpilote **260**

61. Theodor Lewald & Helene Mayer:

Hitlers joodse IOC-baas en diens joodse olympiër **263**

62. Arthur Imhausen:

De joodse chemieproducent die door Hitler tot Ere-Ariër werd verheven **268**

63. Helmut Hirsch:

De jood die door de dissidente top-nazi Otto Strasser was gerekruteerd om aanslagen tegen Hitler te plegen **272**

64. Felix Salten:

De joodse schrijver van *Bambi*, het boek dat Hitler verbood omdat hij in het verhaal een allegorie voor de Jodenvervolging zag **275**

65. Max Nordau:

De joodse criticus aan wie de nazi's het begrip '*Entartete Kunst*' ontleenden **277**

66. Max Hellmann:

De joodse advocaat die eiste dat Hitler zou worden opgesloten **281**

67. Richard Lewinski:

De joodse ingenieur die het Derde Rijk ten val bracht door een replica te bouwen van de Duitse *Enigma* codeermachine **285**

68. Herschel Grynszpan:

De joodse aanslagpleger die de aanleiding gaf tot de *Kristalnacht* **287**

69. De drie zonen van Albert Bauml:

De joodse porseleinfabrikanten die Hitlers tafelservies ontwierpen **292**

70. Werner Goldberg:

De joodse *poster boy* van de Duitse *Wehrmacht* **295**

71. Carl Orff:

De kwart-jood die werd uitgeroepen tot 'grootste componist van het Derde Rijk' **296**

72. Albert Einstein:

De door Hitler bewonderde joodse natuurkundige die Amerika aanspoorde om zo snel als mogelijk een atoombom te maken vooraleer de nazi's daar zouden in slagen **299**

73. Ursula Kuczynski:

Stalins joodse spionne die de opdracht kreeg Hitler te vermoorden in diens favoriete restaurant **303**

74. Hildebrand Gurlitt:

Hitlers joodse kunstdief **305**

75. Israel Thornstein alias Charlie Chaplin:

De (joodse) acteur die een joodse kapper speelde en tegelijk Hitler imiteerde in de film
The Great Dictator **309**

76. Baron Max von Oppenheim:

De beroemde joodse archeoloog die de nazi's adviseerde een Arabische revolutie op gang te brengen ten nadele van de joodse bevolking van Palestina **317**

77. Otto Heinrich Warburg:

Hitlers joodse kankeronderzoeker **320**

78. Paul Ernst Fackenheim:

Hitlers joodse spion in Palestina **323**

79. Mikhail Kaganovich:

De joodse broer van Stalins rechterhand Lazar Kaganovich en volgens Stalin een geheim agent van Hitler **329**

80. Otto Weininger:

De joodse filosoof aan wie Hitler refereerde als 'de enige goede jood' **331**

81. Reinhard Heydrich:

De (vermeende) jood die de organisatie van de Holocaust op zich nam **333**

82. Sven Hedin:

De Zweedse avonturier die bevriend was met Hitler en van een rabbijn afstamde **337**

83. Henry Wermuth:

De jood die een trein met Hitler aan boord probeerde te laten ontsporen **339**

84. Marlene von Exner:

Hitlers joodse privékokkin **342**

85. Adolf Burger:

De joodse drukker die voor Hitler valsemunter werd en miljoenen buitenlandse valuta
namaakte **347**

86. Kurt Geron:

De joodse filmmaker die in een concentratiekamp een feelgoodfilm moest draaien die
de ondertitel *'De Führer schenkt de joden een stad'* meekreeg **351**

87. Henry Morgenthau jr. :

De joods-Amerikaanse politicus die het plan voorstelde om de Duitse bevolking te
reduceren **354**

88. Julius en Moritz Wallach:

De joodse stoffenontwerpers met wiens creaties Hitler zijn woonsten decoreerde **358**

89. Adolf Hitler:

De dictator die dan toch van joodse afkomst bleek te zijn **362**

90. George Steiner:

De joodse cultuurfilosoof die fantaseerde dat Hitler als joodse Messias kon worden
aanzien **369**

Register **374**

Noten **387**

Bibliografie **410**

Tijdlijn **416**

Inleiding

‘Wie joods is, bepaal ik!’ Hermann Göring (Nazi-Rijksmaarschalk)

‘Houd je vrienden dichtbij maar je vijanden dichterbij’ Sun Tzu (Chinese militaire strateeg)

Voor de lezer is het wellicht interessant om een en ander te vernemen over de achtergrond waartegen dit lijvige boek is ontstaan. Vele jaren geleden infiltreerde ik in neonazikringen om als een mol onderzoek te doen naar terroristische aanslagen waarvan de daders nooit werden gevat. Er liep een duidelijk spoor naar de neonazi-scène die naar mijn mening door justitie onvoldoende was onderzocht, en omdat ik zelf ternauwernood aan zo’n aanslag was ontsnapt was ik erg gemotiveerd om mezelf voor te doen als neonazi en me in dat obscure milieu onder te dompelen, in een gevaarlijke poging de waarheid te achterhalen. Ik begon openlijk te sympathiseren met hun gedachtengoed, kleepte me zoals hen en deed in de media strafbare uitspraken die vele mensen choqueerden. Met dit alles won ik hun vertrouwen en slaagde ik er in enkele van deze types van dichtbij te leren kennen, waaronder een zelfverklaarde leidersfiguur. Mijn jarenlange onderzoek leidde uiteindelijk niet tot het gewenste resultaat (hun ontmaskering als betrokkenen bij aanslagen op Europese bodem), doch bracht me niettemin heel wat bij over hun abjecte denkwereld en leverde ook een sensationele vondst op die de aanleiding vormde tot het schrijven van dit boek.

Op een dag vernam ik dat een van de leden de groep de rug had toegekeerd en niets meer met neonazisme te maken wilde hebben. Daar wou ik het fijne van weten. Had hij misschien ontdekt dat de bende zich in het verleden schuldig had gemaakt aan geweldsmisdrijven? Of had men hem willen overtuigen om geweld te plegen en was dat voor hem de spreekwoordelijke brug te ver waardoor hij finaal met de groep had gebroken? Wellicht kon zijn relaas mij bruikbare info opleveren die verband hield met mijn onderzoek. Ik zocht hem op en wist hem met enige moeite te overhalen om mij het motief voor zijn vertrek kenbaar te maken. Om redenen van privacy onthul ik niet zijn echte naam, maar laten we hem hier voor het gemak Helmut noemen. In de tijd waarover ik schrijf waren de naweën van 9/11 nog danig voelbaar – de aanslagen die het vrije Westen in het hart hadden getroffen – en het zat Helmut dwars dat de bende waar hij

deel van uitmaakte niet in de tegenaanval ging. In zijn visie was het absurd dat de benedeleden bleven geloven in een geheime joodse wereldheerschappij die ideologisch moest worden bestreden terwijl het islamisme net aan 'ons' de oorlog had verklaard.

'Wat moet er volgens jou dan gebeuren?' wilde ik weten. 'Gewoon... moslims in mekaar slaan op straat en brand stichten in pitabars en asielzoekerscentra' zei Helmut in volle ernst. 'Alleen... de anderen zijn daar niet voor te vinden. Angsthazen zijn het! Alleen van joden hebben ze geen schrik. Uiteraard niet, de joden in onze contreien doen ook geen vlieg kwaad en gedragen zich als keurige burgers.' Mijn eerdere vermoeden dat Helmut het had laten afweten omdat hij terugschrok voor geweld bleek nergens op gebaseerd te zijn: hij wilde juist alle dreigementen in daden omzetten, weliswaar met een andere vijand in gedachten.

'Dat hele antisemitische discours heeft me trouwens nooit geïnteresseerd', voegde hij er aan toe, 'ik had me slechts ooit aangesloten omdat ik verwachtte dat zij een vuist zouden maken naar de immigranten die onze samenleving verzieken.'

'En ik die dacht dat je een trouwe Hitler-aanhanger was' zei ik. 'De Führer schreef toch in zijn politieke testament dat de jood als de eeuwige vijand moet worden gezien?' 'Laat me niet lachen!' zei Helmut. 'Dat was maar een pose om er politiek munt uit te slaan. Hitler heeft zijn hele leven hechte vriendschappen onderhouden met joden. Uitverkoren joden welteverstaan. En hij deed ook volop zaken met joden. Om nog te zwijgen over alle joden die bij hem in dienst waren.'

Ik kon mijn oren niet geloven. 'Over wie heb je het?' vroeg ik verbluft. 'Je gelooft me niet hé?' zei Helmut. 'Vooruit, ik geef je twee namen: Milch en Maurice – dat moet volstaan – al zijn er veel meer. Zoek het zelf maar uit...! Trouwens, wat hoop je zelf te vinden bij dat zootje ongeregeld? Als je het mij vraagt ben je weinig overtuigend als neonazi!'

Zijn oordeel versnelde mijn besluit om ook de groep te verlaten nu mijn onderzoek op niets was uitgedraaid en ik dreigde door de mand te vallen als een infiltrant.

'Je hebt gelijk', zei ik, 'weet je wat: ik houd er ook mee op! Jodenhaat lijkt me niet meer van deze tijd te zijn.' Ik wist niet hoe het Helmut verder was vergaan, het enige wat ik aan hem had overgehouden waren twee mysterieuze namen die ik op een stukje papier had neergekrabbeld toen we uiteengingen: Milch en Maurice. De nota had ik in een mapje met aantekeningen in een lade weggeborgen, om er vervolgens niet meer naar om te kijken. De jaren verstreken en mijn herinneringen aan het gesprek met Helmut vervaagden. Tot ik in de media opeens het opvallende bericht las dat Hitler voor zichzelf

een appartement huurde van een joodse huisbaas, toen hij al opgang maakte als antisemitische politicus. Dat verbaasde mij hogelijk. Kon het zo zijn dat de man die om en nabij zes miljoen joden de dood had ingejaagd intrinsiek géén haat koesterde jegens deze bevolkingsgroep maar die haat slechts *voorwendde*, om op die manier sneller op de politieke ladder te kunnen stijgen, in de wetenschap dat de samenleving doordrongen was van populaire vooroordelen over joden?

Plotseling herinnerde ik mij het beladen gesprek dat ik destijds had gevoerd met Helmut en zijn bewering dat Hitler privé best wel goed kon opschieten met joden. Het briefje met de twee namen kwam me weer voor de geest en na een korte zoektocht in mijn archiefkast vond ik het terug. Voor de eerste keer in jaren googelde ik de twee namen om na te gaan of het inderdaad om joden ging die een significante rol hadden vervuld in het leven van Adolf Hitler. Wat ik ontdekte wakkerde mijn nieuwsgierigheid nog aan.

Emil Maurice bleek een boezemvriend te zijn geweest van Hitler die tevens was opgetreden als zijn lijfwacht en privéchauffeur. Als vroegste wapenbroeder van de toekomstige Führer had hij mee aan de wieg gestaan van de SS en had hij tevens kans gezien om zich te verloveren met Hitlers nicht Geli Raubal. Wanneer uiteindelijk aan het licht kwam dat hij joodse voorvaders had kon hij rekenen op de protectie van Hitler. Erhard Milch dan weer bleek als rechterhand van Hermann Göring de architect te zijn van de gevreesde *Luftwaffe*. Zijn joodse afkomst werd opzettelijk verdoezeld door hem de titel ‘Ere-Ariër’ te verstrekken. Dus kennelijk had Hitler een joodse huisbaas, een joodse boezemvriend en een jood als hoofd van de luchtmacht van het Derde Rijk.

Alleen al deze drie voorbeelden sloegen mij met verstomming. Waarom was dit niet algemeen bekend, vroeg ik mij af, en hoe kon het dat deze feiten nauwelijks werden behandeld in de bestaande literatuur over het Derde Rijk? Uit onachtzaamheid of louter uit piëteit met het verschrikkelijke lot van zes miljoen joodse Holocaust-slachtoffers? Ik besloot na te gaan of er ook andere voorbeelden te vinden waren van joden die iets hadden betekend in het leven van Hitler dan alleen deze drie. Tot mijn niet geringe verbazing was dat het geval.

Hitler bleek de schoolbanken te hebben gedeeld met een joodse jongen die hij vernoemde in *Mein Kampf* en in dezelfde periode had het gezin Hitler ook een joodse huisarts die Hitlers moeder – een kankerpatiënt – begeleidde in haar stervensuur. Hitler zou deze joodse arts zijn leven lang dankbaar blijven en voorkomen dat hij werd afgevoerd naar de vernietigingskampen. De Duitse historica Brigitte Hamann wijdde

een heuse biografie aan de joodse arts – rijkelijk voorzien van beeldmateriaal – die verscheen in 2008.¹ Zij is ook de auteur van een razend interessant werk over de jaren die Hitler doorbracht in de Oostenrijkse hoofdstad Wenen, waar hij naam probeerde te maken als kunstenaar.² Door lezing van dat boek kwam ik aan de weet dat Hitler toen bevriend was met meerdere joden, en de schilderijen die hij maakte verkocht via joodse handelaren.

Voor het eerst verrees bij mij het beeld van een Hitler die heel losjes omging met zijn joodse medemens – geheel in tegenspraak tot wat men zou verwachten van de antisemiet par excellence – en becroop mij het buikgevoel dat er in zijn leven vast meer joden moeten zijn geweest die op één of andere manier in relatie stonden tot hem en grotendeels aan de aandacht van de geschiedvorsers waren ontsnapt. Mijn zesde zintuig bedroog mij geenszins en mijn eenzame research leverde mij een resem namen op van joden die zich voor Hitler dienstbaar hadden gemaakt, in alle periodes van zijn leven, tot aan zijn dood toe. Kortom, ik viel van de ene verbazing in de andere.

Hitler kende niet alleen talloze joodse zakenpartners, joodse nazi's en joods personeel maar ook... joodse vriendschappen én liefdes (!). Dat al deze contacten nooit grondig werden onderzocht en overzichtelijk verzameld in een apart boekwerk vond ik onbegrijpelijk. De vele duizenden boeken die tot dusver over Hitler en het Derde Rijk verschenen tappen allemaal uit hetzelfde vaatje: Hitler was een tiran die zo geobsedeerd was door Jodenhaat dat enkel een genocide met miljoenen joodse slachtoffers vervulling leek te kunnen geven aan zijn leven...

Al deze historici gaan al te gemakkelijk voorbij aan het feit dat de Führer achter de schermen vriendschapsbetrekkingen aanknoopte met heel veel verschillende joden. Hoe viel dit met elkaar te rijmen? Uit mijn onderzoek is gebleken dat Hitler het jodendom *niet* verafschuwde maar er integendeel juist *jaloers op was* – op alles wat het tot dusver had verwezenlijkt. Tegenover een intimus liet hij zich ooit ontvallen '*dat men niet anders dan bewondering kon opbrengen voor de sterkte van het joodse ras dat zichzelf in stand had weten te houden door raciaal puur te blijven*'(!)³

En was dit immers niet de levensfilosofie die hij de Duitsers wilde opdringen: raszuiverheid – als hoeksteen voor de Arische samenleving? Welnu: deze beoogde raszuiverheid had hij afgekeken van het jodendom! In het tijdvak waarin Hitler naar de absolute macht hengelde waren joden niet inferieur te noemen (zoals ze later door de nazi's zouden worden afgeschilderd) maar juist *superieur* en stonden ze aan de top in de economie, de cultuur en de wetenschappen. Vijf van de vijftien Duitse

Nobelprijswinnaars uit de Weimar-republiek waren joods: Albert Einstein (natuurkunde, 1921), Otto Meyerhof (geneeskunde, 1922), James Franck (natuurkunde, 1925), Gustav Hertz (natuurkunde, 1925) en Otto H. Warburg (geneeskunde, 1931).⁴ Laatstgenoemde zou later door Hitler zelf overigens worden aangesteld als kankeronderzoeker.

Joden waren alomtegenwoordig als avant-gardisten in de kunstwereld en leverden baanbrekend werk als filmmakers (velen onder hen zouden Duitsland inruilen voor Amerika en daar de eerste steen leggen van het filmmekka dat later beroemd zou worden als *Hollywood*). Joodse dynastieën als de Rothschilds en de Warburgs beheersten het bankwezen en pompten bergen geld in de noodlijdende Duitse industrie die kreunde onder de beperkingen die waren opgelegd door het Verdrag van Versailles.

Het grootste Europese elektronicaconcern, AEG, was een Duits bedrijf, opgericht en geleid door de jood Emil Rathenau (met zijn zoon Walther als opvolger). De ingenieur die instond voor de bouw van de zeppelins (het grootste succesverhaal van de Duitse luchtvaart voor W.O.II) was een jood genaamd Karl Arnstein. De uitvinder van de allereerste ‘moderne’ auto die model stond voor de eerste Mercedes-Benz was de jood Siegfried Marcus... Het sexy automerk Porsche werd de eerste keer gefinancierd met het geld van de jood Adolf Rosenberger, en de joodse zakenman Camillo Castiglioni was in zijn tijd de rijkste man van Europa die BMW redde van de ondergang zodat het kon uitgroeien tot één van de meest winstgevende firma’s van Duitsland ooit, en kon concurreren met het Franse Citroën van... de jood André Citroën. En er is meer...

Het geniale ontwerp van de Volkswagen Kever werd door Hitler persoonlijk gestolen van de joodse ingenieur Josef Ganz, en zelfs het idee van de *Autobahn* dat Hitler zo graag op zijn naam schreef had in werkelijkheid een joodse bedenker: Ludwig Landmann, de burgemeester van Frankfurt die er tevens voor had gezorgd dat zijn stad de wereldberoemde ‘*Messe*’ kreeg, de uitgestrekte expohal die jaarlijks vele duizenden exposanten trekt uit binnen- en buitenland, zoals tegenwoordig de deelnemers aan ’s werelds grootste boekenbeurs, de *Frankfurter Büchmesse*.

De nazi’s zorgden er voor dat de naam van de jood Arthur Eichengrün werd uitgewist als de eigenlijke uitvinder van het medische wondermiddel *Aspirine*, een uitvinding die voortaan werd toegeschreven aan de ariër Felix Hoffman.⁵ De Münchense bierkoning die de bierkelders (in zijn bezit) waar Hitler zijn vurige redevoeringen gaf onophoudelijk van gerstenat voorzag was de jood Josef Schülein. Het ‘huis van vertrouwen’ waar de nazi’s hun *lederhosen* kochten, de Arische deernen hun *dirndl* en

Hitler zelf de stoffen voor zijn gordijnen en meubels was het joodse huis Wallach van de gelijknamige broers-decorateurs. Voor zijn tafelservies dan weer deed Hitler graag een beroep op de joodse broers Bäuml van de porseleinfirma Nymphenburg. Zelfs de roemrijke voetbalclub *Bayern München* had zijn eerste successen te danken aan haar vooruitstrevende joodse bestuurder Kurt Landauer.

Ook in de andere sectoren van het Duitse zakenleven domineerden de joden: De eerste grote warenhuisketens op het Europese vasteland – Tietz van de gelijknamige familie Tietz en KdW (*‘Kaufhaus des Westens’*) van Adolf Jandorf – waren op en top Duits én joods. Ook de enige scheepsmagnaat die Duitsland rijk was, Albert Ballin – een Onassis avant la lettre die het land heel wat voorspoed bracht – was een jood. Dat gold ook voor de eerste condoomfabrikant, Julius Fromm.

Vandaag de dag regeert Duitsland als de niet te kloppen economische grootmacht van Europa en het is een onthutsende gedachte dat het land deze welvaart grotendeels te danken heeft aan de joodse pioniers die destijds met hun (durf)kapitaal, persoonlijke inzet en vernieuwingsdrift de eerste bouwstenen legden van dit ‘wereldrijk’ dat bij monde van haar rijkskanselier vandaag de krijtlijnen uitzet voor de Europese Unie. Zonder de joodse inbreng uit die beginjaren zou er nooit sprake zijn geweest van het almachtige Duitsland dat heden ten dage de wereld imponeert.

Dus de machtige Duitse symbolen die tegenwoordig door iedereen als ‘typisch Duits cultuurgood’ worden ervaren – medicijnmerken, de automobieliindustrie, het voetbal van de *Mannschaft*, de folkloristische alpenkledij en zelfs het bruisende *Oktoberfest* – zijn van oorsprong juist *niet* Duits maar werden gebouwd op *joodse* fundamenten (!). Hitler was zich terdege bewust van deze joodse superioriteit die hij slim gebruikte als hefboom om er het Derde Rijk mee groot te maken. In essentie is het nooit zijn bedoeling geweest om het jodendom zoals hij dat kende te geringschatten, wel integendeel, zijn ultieme doel bestond er in het in alles te *kopiëren*: het dogma van de raszuiverheid, het bewustzijn superieur te zijn aan alle anderen, de zin om te ondernemen.

De leugen dat de joden parasieten waren die parasiteerden op de vruchten van de Duitse samenleving is grotesk te noemen nu men achteraf kan inzien dat het juist *andersom* was: de nazi’s parasiteerden op de joden! Door de jood tot volksvijand nr.1 uit te roepen en in hoofdzaak de arme joden (voornamelijk bijgedreven in Polen en Rusland, de zogenaamde *Ostjuden*) naar de concentratiekampen te sturen, samen met de minder begoede joden uit de overige landen, kon men de schatrijke joden die hetzelfde lot vreesden gijzelen en afpersen. Het eigenlijke oogmerk van de nazi’s was

dus niet massamoord maar wel *massale zelfverrijking*. De massamoord vond alleen plaats als drukingsmiddel om zoveel mogelijk joods geld los te krijgen van de gefortuneerde joden, niet als doel op zich. Dat verklaart waarom zoveel joodse industriëlen en zakenlieden of hun erfgenamen uiteindelijk de dans ontsprongen en *niet* eindigden in de vernietigingskampen. In dit boek zijn talloze voorbeelden hiervan te vinden (zie bijvoorbeeld de families Wittgenstein, Schüleïn of Wallach).

Het leeuwendeel van hun fortuin werd hen ontnomen maar desondanks konden ze met hetgeen ze overhielden een nieuw bestaan opbouwen elders, nadat hen een vluchtweg was aangeboden. De nazi die het vaakst dergelijke deals beklonk was Hermann Göring, die was opgegroeid in de middeleeuwse kastelen van zijn rijke joodse (!) peetoom Hermann Epenstein, die de minnaar was van zijn moeder. Van deze schalkse Göring was de uitspraak: *'Ik bepaal wie joods is en wie niet!'*⁶ Zo kon het gebeuren bijvoorbeeld dat de joodse chemieproducent Arthur Imhausen op zijn voorspraak tot 'Ere-Ariër' werd verheven, puur omdat het de nazi's tot voordeel strekte hun zakelijke relatie overeind te houden (zie hoofdstuk 62 van dit boek). In Nederland had Göring gezorgd voor een netwerk van Duitse joden die voor Duitsland inkopen moesten doen op de zwarte markt.⁷ Dit verklaart allicht waarom de bezetter het tijdens de gehele Tweede Wereldoorlog toeliet dat een joodse topambtenaar, Hans Max Hirschfeld, in Nederland op post bleef om quasi in z'n eentje de zakelijke belangen tussen zijn land en Duitsland – waaruit hij afkomstig was – te blijven behartigen.⁸

Terwijl behoeftige joden onveranderlijk op transport richting Auschwitz werden gezet maakten succesrijke joodse fabrikanten en zakenlieden steeds kans om veiliger oorden op te zoeken, zolang ze maar hun handtekening plaatsten onder een document dat registreerde dat hun joodse onderneming was overgegaan in Duitse handen. 'Arisering' heette dit soort transacties. Het bestuur van deze firma's werd dan telkens toebedeeld aan nazi's of hun stromannen, zodat de opbrengsten steeds ten goede kwamen aan Hitler en zijn getrouwen waardoor die hun positie in het land konden verstevigen.

Indien Hitler de joden werkelijk zou hebben gehaat vanuit het diepste van zijn hart dan zou hij deze joden na het maken van de deal alsnog naar Auschwitz hebben laten afvoeren, maar dat gebeurde niet, hetgeen er eens te meer op wijst dat heel zijn handelswijze was ingegeven door geldlust, eerder dan door moordlust of volkerenhaat. (Hitler zou tijdens zijn leven trouwens nooit een concentratiekamp hebben bezocht en toen Himmler dat wel een keer deed was hij zo ontdaan door wat hij zag dat hij dreigde flauw te vallen...). Dat het de nazi's altijd om zoveel mogelijk geldgewin te doen was

en niet om uitroeiing werd nog maar eens bewezen als op het hoogtepunt van de Holocaust aan het buitenland duizend joden te koop werden aangeboden voor tien tractors.⁹ Het valt niet vol te houden dat het zuiveren van Europa van alle joden het hoogste, “heilige” doel vormde van de nazi’s wanneer deze gedoodverfde vijand opeens wordt voorgesteld als ruilmiddel...

Doorheen dit boek zal men verschillende keren ontdekken dat tal van vooraanstaande joden zich gewillig voor het karretje lieten spannen van de nazi’s en het met hen op een akkoordje gooiden uit zelfbehoud. Op geen enkel moment echter wil ik de indruk doen ontstaan dat deze joden iets valt aan te wrijven. Gelet op de omstandigheden en de voortdurende dreiging van de deportatie die hen als een zwaard van Damocles boven het hoofd hing hadden zij geen andere keuze dan toe te geven aan alle eisen die de nazi’s aan hen stelden.

Hitler en zijn handlangers bewogen zich aldoor in de hoogste (joodse) kringen om hun voelsprietten uit te slaan in hun niet-aflatende zoektocht naar geld en macht, twee begerenswaardige zaken die onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. En toevallig – of juist niet – grossierde uitgerekend een deel van de joodse bevolking in geld en macht, aan de vooravond van het Derde Rijk dat Duitsland naar de ondergang zou leiden.

Het strekt hen tot eer dat er ook tal van joden waren die op gevaar van eigen leven de moed hadden om in het verweer te komen en een verdienstelijke poging deden om Hitler persoonlijk schade te berokkenen. Ook hun lotgevallen zijn verwerkt in dit boek en geven zo een totaalbeeld van Hitlers relatie tot joden – en vice versa. In het voorlaatste hoofdstuk wordt ingegaan op de vraag of Hitler mogelijk zelf ten dele joods was, als nakomeling van een grootmoeder die als meid zwanger zou zijn gemaakt door een joodse kasteelheer. In het hoofdstuk over de officieuze *first lady* van het Derde Rijk, Magda Goebbels, wiens deur door Hitler werd platgelopen, wordt uit de doeken gedaan dat deze echtgenote van de Minister van Propaganda zo goed als zeker *zelf joods was* (langs vaders kant) en dat Hitler bij haar een bastaardkind verwekte: Helmut Goebbels. *Op die manier zou Hitler dus zelf vader zijn geweest van een zoon die deels joods was...!*

Ik nodig u uit op een boeiende ontdekkingsreis die bij u, tijdens het lezen, hopelijk evenveel opwinding en verbazing zal teweegbrengen als zij dat deed bij mij, tijdens het schrijven!

HOOFDSTUK 1

EDUARD BLOCH

(1872 – 1945)

De joodse huisarts aan wie Hitler zijn ‘eeuwige dankbaarheid’ betuigde.

De eerste jood die een prominente rol speelde in het leven van Adolf Hitler was Eduard Bloch, een goedmoedige huisarts die erg geliefd was bij zijn patiënten. De jonge Hitler en zijn moeder Klara waren bij hem in behandeling tot 1907, het jaar waarin Hitler de leeftijd van achttien jaar bereikte en zijn moeder – die hij aanbad – vrij plotseling stierf aan een te laat gediagnostiseerde borstkanker. Dr. Bloch had zich ingespannen om haar met de beste medische zorgen te omringen en haar lijden te verzachten, tot op haar sterfbed, en Adolf bleef de arts daar de rest van zijn leven zeer erkentelijk voor.

Adolf was geboren als het vierde kind in een gezin waarvan de eerste drie kinderen reeds in hun eerste levensjaren overleden omdat ze een te zwak gestel hadden, en groeide op met een halfbroer en halfzus die zijn vader Alois had verwekt in een eerder huwelijk.

Die vader was van zeer eenvoudige komaf – zijn moeder was boerin geweest – en was zijn loopbaan begonnen als schoenmaker maar had zich dankzij zelfstudie en een ijzeren discipline weten op te werken tot douaneambtenaar in het grensplaatsje Braunau, waar Adolf het eerste levenslicht zag. Zijn drieëntwintig jaar jongere echtgenote Klara Pölzl – Adolfs moeder – werd omschreven als een vrome, toegewijde en bescheiden maar knappe vrouw die zich plichtsbewust toelegde op haar huishoudelijke taken en haar enige kind dat in leven was gebleven overlaadde met aandacht en liefde.

De kleine Adolf kon niets verkeerd doen in haar ogen en daarom steunde ze onvoorwaardelijk zijn vroeg geuite wens om kunstenaar te worden; uitbundig prees ze zijn eerste probeersels op het vlak van tekenen en schilderen. Ondanks de precaire financiële situatie van het gezin had ze zelfs toegestaan dat de jongen – toen hij al wat ouder was – een baantje bij de posterijen afwees om zich te blijven wijden aan de

kunsten.¹⁰ Vader Alois vond al dat geklieder maar niks en verlangde van zijn zoon dat hij in zijn voetsporen zou treden met het ambiëren van een overheidsbaan. Alois had tenslotte ondervonden hoe moeilijk het was om zonder scholing zo'n positie te verwerven, maar nu hij er op eigen kracht was geraakt was hij bijzonder trots op zichzelf en vond hij dat zo'n baan die brood op de plank bracht verkieslijker was boven het onzekere bohemien-bestaan van artiest dat zijn dromerige zoon nastreefde.

Dit verschil in opvatting leidde vaak tot verhitte discussies tussen vader en zoon ten huize Hitler waarbij moeder Klara vaak haar zoon in bescherming nam om de rust te doen weerkeren. In de vele boeken die aan Hitlers jeugd zijn gewijd komt vader Alois vaak naar voren als een opvliegende tiran die niet naar zijn zoon omkeek, maar dat is zeker deels een vertekend beeld.

Alois zat zelf (ondanks zijn losse handjes) zoveel in met zijn zoon dat hij speciaal met zijn gezin verhuisde naar de periferie van de nabijgelegen stad Linz waar betere scholen te vinden waren die Adolf konden voorbereiden op een succesvolle toekomst dankzij een degelijk diploma – het diploma dat vader Alois zelf ontbeerde toen hij nog onderaan de maatschappelijke ladder stond. De enige kostwinner van het gezin, die op 56-jarige leeftijd al op pensioen was, kocht in Leonding, een voorstad van Linz, een bescheiden boerderij waar hij zich toedeed op de bijenteelt terwijl hij zijn zoon naar de strenge *Realschule* stuurde in Linz.

Het was daar dat Dr. Bloch populair was als huisarts (vooral onder de armere bevolking) en per koets zijn huisbezoeken aflegde. Zelfs 's nachts, als de ernst van de oproep dat vereiste. Toen de dokter (die als jood bekend stond en ook als dusdanig herkenbaar was vanwege de typische, breedgerande hoed die de meeste joden toen droegen) voor het eerst ten huize Hitler werd geroepen was dat voor Adolf, die volgens de overlevering aan het bed gekluisterd lag wegens een zware longaandoening. Maar Hitlers aanleg voor toneel en dramatiseren kennende zal dat zeker gespeeld zijn geweest om te kunnen ontsnappen aan de school die hij haatte.

Dr. Bloch verklaarde later immers dat er met de jonge Adolf nooit iets ernstigs aan de hand was en hij enkel nu en dan geplaagd werd door een simpele verkoudheid of ontstoken amandelen, verder niets om zich zorgen over te maken. In een artikel voor een Amerikaans magazine haalde de arts herinneringen op aan zijn jonge patiënt, waarin hij de latere Führer beschreef als 'braaf, netjes en beleefd':

‘Als jongeman was hij steeds welgemanierd en keurig gekleed. Hij wachtte geduldig in de wachtkamer tot hij aan de beurt was, en zoals elke 14- of 15-jarige jongen maakte hij een buiging als teken van respect en bedankte hij de dokter altijd beleefd. Net als veel andere jongeren van Linz droeg hij een korte lederhosen en een groene wollen hoed met een veer. Hij was bleek en zag er ouder uit dan zijn leeftijd. Zijn ogen, die hij van zijn moeder erfde, waren groot, melancholiek en bedachtzaam. Deze jongen leefde voor een groot deel voor zichzelf. Welke dromen hij droomde weet ik niet.’¹¹

Toen moeder Klara de huisarts voor zichzelf consulteerde was dat vanwege een hevige pijn in de borst. Deze pijn had zich al veel eerder gemanifesteerd maar deels om niemand tot last te zijn en deels allicht om te besparen op dokterskosten – het gezin had het nu eenmaal niet breed – had ze de pijn verbeterd totdat ze dat niet langer kon opbrengen. Dat uitstel van behandeling zou haar fataal worden; dr. Bloch onderzocht haar grondig en kwam tot de vaststelling dat ze een uitgezaaide kankertumor onder de leden had die haar niet lang meer te leven liet.

Dr. Bloch hield de diagnose voor zichzelf om haar pas de volgende dag onder vier ogen mede te delen aan haar zoon die de loodzware taak kreeg persoonlijk zijn moeder in te lichten. Dr. Bloch herinnerde zich levendig hoe de tiener erbij zat toen hij het nieuws vernam dat op hem de uitwerking had van een mokerslag: Zijn ogen vulden zich met tranen en hij leek “de meest trieste man die hij ooit had gezien”.¹² De arts behandelende zijn terminale patiënte naar beste vermogen en soms gaf hij korting op de kosten of kwam hij zelfs geheel gratis tussenbeide.

Ondanks zijn goede zorgen bezweek Klara Pölzl uiteindelijk aan de slopende ziekte en werd zij begraven in de kerstperiode van 1908. De achttienjarige Hitler mocht zich nog maar pas man noemen maar was nu al wat men noemde ‘een gebroken man’. Intimi die hem goed kenden viel het op dat hij zich in zijn latere leven steeds stilletjes terugtrok rond Kerst, om in gedachten alleen te kunnen zijn bij zijn moeder. Na afloop nam Adolf de dokter apart om hem zijn ‘eeuwige dankbaarheid’ te betuigen voor de geleverde ziekenzorg. Dat ontroerde dr. Bloch die benadrukte dat hij nooit iemand had gekend die zo verknocht was geweest aan zijn moeder.

Het was ook een duidelijk teken dat deze piepjonge Hitler in het geheel nog niet was aangestoken door het antisemitisme dat hem later zo parten zou gaan spelen. Een ander bewijs daarvan is dat hij in 1908 een regelmatige bezoeker was van het Weense café *Branntweiners*, dat gerund werd door een jood –ene Jakob Wasserberg– op het adres

Webgasse 20.¹³ De echtgenote van dr. Bloch, Emilie Kafka, was eveneens joods, en verwant aan de schrijver Franz Kafka die later wereldberoemd zou worden.¹⁴ In 1921 had deze een surrealistisch verhaal gepubliceerd –*De metamorfose*– waarin het hoofdpersonage was veranderd in een weerzinwekkend insect. Dr. Bloch kon niet vermoeden dat amper enkele jaren later Hitler in *Mein Kampf* joden zou gelijkstellen aan – jawel – *insecten* die het verdienden om uitgeroeid te worden...

Tegenwoordig wordt Franz Kafka vaak gezien als een voorspeller van de Holocaust door de harde en bevreemdende wereld die hij schiep, met novellen als *In de strafkolonie* – waarin hij een vooruitblik lijkt te werpen op martelingen in concentratiekampen – of een roman als *Het Proces* waarin het hoofdpersonage zonder aanwijsbare reden wordt blootgesteld aan vervolging, vergelijkbaar met de miljoenen joden die na 1933 op de vlucht moesten slaan zonder zich schuldig te hebben gemaakt aan enig misdrijf.

Hitlers vader Alois was eerder nog dan zijn moeder geheel onverwacht gestorven aan een longbloeding in 1903, tijdens één van zijn vele cafébezoeken. Nu zijn beide ouders overleden waren was er niets meer wat Hitler bond aan zijn geboortestreek en trok hij naar het bruisende Wenen in de hoop daar zijn lang gekoesterde droom om kunstenaar te worden te kunnen verwerkelijken. Maar dat viel niet mee nu hij zelf voor zijn levensonderhoud moest instaan. Tussen alle kunstuitspattingen door nam hij allerlei luizenbaantjes aan om toch maar iets te eten te hebben. Zo diende hij onder meer als hulpje op een bouwwerf, waar hij pas zijn biezen pakte toen enkele arbeiders die hem niet mochten hem van de stellingen dreigden te gooien. Een andere keer kreeg hij wat geld toegestopt als sneeuwruimer.¹⁵

Telkens hij zonder werk zat en niet voldoende geld had om eten te kopen deed hij dankbaar een beroep op de gaarkeukens, die veelal bevoorrad werden door joodse weldoeners.¹⁶ Uiteindelijk wist hij een vaste inkomstenbron aan te boren door in het mannentehuis waar hij woonde aquarellen te maken maar ook zelfgeschilderde postkaarten die hij voor een habbekrats verkocht als straatventer.

Dat Hitler de joodse arts die zo zorgzaam zijn moeder had begeleid op haar levenseinde niet was vergeten, mocht deze tot zijn blijde verrassing ondervinden toen hij een jaar later dergelijke postkaart van hem mocht ontvangen. Op de kleurrijke voorzijde had de artiest een kapucijnermonnik getekend die een glas champagne ophief, begeleid door de tekst '*Een toast op het Nieuwe Jaar!*' Op de achterzijde had Hitler geschreven: '*De Hitlerfamilie zendt u de beste groeten voor een Gelukkig Nieuwjaar! In eeuwige*

dankbaarheid, Adolf Hitler.’ Dr. Bloch bewaarde de kunstzinnige prentbriefkaart als een warm aandenken dat hem nauw aan het hart lag en toen hij later door een rijke verzamelaar en Hitler-bewonderaar werd benaderd met een bod van 20,000 Mark voor de kaart, weigerde hij over te gaan tot de verkoop.¹⁷ Toen Dr. Bloch jaren later in de kranten allerlei sensationele berichten begon te lezen over een luidruchtige politicus die heel Europa in beroering bracht kon hij maar moeilijk geloven dat dit dezelfde persoon was als de timide jongen die hij in diens tienerjaren had behandeld.

Nadat Hitler Oostenrijk bij Duitsland had ingelijfd besloot hij om in zijn open Mercedes een zegetocht te maken die hem onder andere ook door Linz voerde, de stad van zijn jeugd. Opgewonden ontdekte dr. Bloch dat zijn eigen huis op de route van de parade lag en op het moment waarop de colonne met Hitler voorbijreed keek de arts schichtig naar beneden en zag hij dat de Führer terzelfdertijd omhoog keek, evenwel zonder zijn vroegere huisarts op te merken achter het gordijn. Dr. Bloch vroeg zich af wat er toen in Hitlers hoofd omging, wetende dat de arts tot hetzelfde ras behoorde dat hij officieel zei te verafschuwen...

Omdat Hitler halt hield voor een tweedaags bezoek overnachtte hij in een hotel en dr. Bloch vroeg zich af of het een goed idee zou zijn om een audiëntie aan te vragen maar schrok daar uiteindelijk toch voor terug, niet goed wetende wat te verwachten. Nadien hoorde hij dat de Führer belangstellend naar hem navraag had gedaan. Tegenover partijgenoten zou Hitler zich trouwens hebben laten ontvallen: *‘Dr. Bloch is een Edeljude (een ‘nobeles jood’). Indien alle joden waren zoals hem dan zou er van het hele joodse vraagstuk nooit sprake zijn geweest.’*¹⁸

Maar toch knaagde aan de arts de onzekerheid: wat zou er van hem worden, nu de nazi’s alle joden vogelvrij hadden verklaard? In Linz woonden er zo’n zevenhonderd joden en allemaal moesten ze tot hun schade en schande ondervinden dat de gevels van hun woonhuizen herkenbaar waren gemaakt met het woord *‘JUDE’* (‘jood’) in blokletters en davidsterren van gele verf. Tot zijn grote opluchting kreeg dr. Bloch van de Gestapo een telefoontje waarin hem duidelijk werd gemaakt dat voor hem een uitzondering gold en hij de stigmatiserende tekens op zijn huis mocht verwijderen.¹⁹

Hitler had dus woord gehouden: dat hij hem altijd erkentelijk zou blijven voor de palliatieve zorg die hij zijn moeder had geboden! Toch groeide bij de joodse arts het aanvoelen dat hij maar beter het voorbeeld van de andere joden kon volgen die veiliger oorden opzochten. Ook al hield Hitler hem kennelijk een hand boven het hoofd, misschien kon hij de Führer in verlegenheid brengen door in de kijker te blijven lopen

als de joodse familievriend van de Hitlers? Hij had immers al meermaals ondervonden dat plaatselijke nazifunctionarissen verveeld zaten met zijn aanwezigheid, ondanks de hoge protectie uit Berlijn. Zijn dochter en schoonzoon waren hem al voorgegaan naar de VS en dr. Bloch vond het de hoogste tijd geworden om zich daar met hen te herenigen. De nazi-autoriteiten stonden toe dat hij het huis waar hij praktijk hield kon verkopen aan een prijs conform de marktwaarde, iets wat zeer ongebruikelijk was in een tijd waarin bezittingen van joden gewoonweg werden geconfisqueerd, of in het beste geval van eigenaar verwisselden voor een weggeefprijs.

Als toemaatje op al deze verkregen gunsten kreeg dr. Bloch vlak voor zijn vertrek ook nog een aanbevelingsbrief van de ‘Nazivereniging van Artsen’ in handen gedrukt, waarin te lezen stond dat dr. Bloch vanwege zijn karakter, inzet en medische beroepskennis de waardering en het respect van zijn collega’s genoot. Een nazi die bij deze voorkeursbehandeling betrokken was opperde dat dr. Bloch er goed aan zou doen uitdrukkelijk zijn dankbaarheid te tonen na het bekomen van zoveel gunsten. De joodse arts gaf daar gehoor aan door vlak voor zijn vertrek een brief te richten aan de Führer:

‘Uwe excellentie, Voordat ik de grens oversteeek wil ik u bedanken voor de bescherming die ik mocht ontvangen. In materiële armoede verlaat ik thans de stad waar ik 41 jaar heb gewoond; maar ik verlaat haar in het volle besef dat ik al mijn plichten heb vervuld. Op de leeftijd van 69 jaar zal ik mijn leven opnieuw beginnen in een vreemd land waar mijn dochter hard werkt om haar gezin te kunnen onderhouden. Met vriendelijke groet, Eduard Bloch.’²⁰

Dr. Bloch is nooit te weten gekomen of de brief zijn bestemming bereikte. Wie tussen de vriendelijke regels door leest proeft een voorzichtig verwijt waarin hij zijn onbegrip laat doorklinken voor het harde lot dat hij moet delen met ontelbare andere volksgenoten. In 1940 lukte het hem om neer te strijken in New York maar de kans op een tweede carrière die hij uit geldgebrek zo broodnodig had kreeg hij – ondanks of misschien wel vanwege de aanbevelingsbrief die het stempel van de nazi’s droeg – nooit: de Amerikaanse overheid verleende geen erkenning aan het diploma dat hij eens had behaald in de Oostenrijk-Hongaarse dubbelmonarchie. Dr. Bloch kwam niet meer aan de bak en stierf verbitterd in 1945, ontheemd en ver weg van zijn moederland, en amper een maand na de dood van Hitler, de man die hem dit trieste lot had aangedaan... en hem tegelijk had behoed voor erger: een tragisch einde in Auschwitz.

HOOFDSTUK 2

LUDWIG WITTGENSTEIN

(1889 – 1951)

De filosoof en erfgenaam van de rijke joodse familie Wittgenstein van wie Hitler miljoenen kreeg in ruil voor de verklaring dat ze “niet volledig joods” was

“Rijk zijn maakt niet gelukkig” is een veelgehoorde stelling. Zij was zeker van toepassing op de joodse familie Wittgenstein die in het interbellum als één van de rijkste families van Europa gold, zo niet dé rijkste. De vader van de beroemde filosoof Ludwig Wittgenstein had fortuin vergaard als staalmagnaat en de bezittingen van de familie (aandelen, landerijen, onroerend goed, bankrekeningen en kunstcollecties) waren zo veelomvattend dat de leden amper konden overzien hoe rijk ze precies waren. Toch bleek dat geen garantie te zijn voor geluk. Drie van Ludwigs broers zouden uiteindelijk zelfmoord plegen en een vierde broer –Paul– zou in W.O. I een arm verliezen.

Toen Ludwig zelf veertien jaar oud was woonde hij de begrafenis bij van de filosoof waar hij het meest naar opkeek: Otto Weininger, een antisemitische jood, die op theatrale wijze eveneens zelfmoord had gepleegd. Op de plechtigheid verkeerde Wittgenstein in het gezelschap van Ignaz Trebitsch, een andere bekende antisemitische jood die in zijn leven verschillende keren tot Hitler toenadering zou zoeken²¹ (zie hoofdstuk 16 van dit boek).

Eén jaar later, van 1903 tot 1904, zou Wittgenstein dezelfde school bezoeken waar Hitler school liep, de *Realschule* (middelbare school) van Linz. Beide jongens verschilden in leeftijd slechts zes dagen van elkaar, toch zat de hoogbegaafde Wittgenstein een paar klassen hoger dan Hitler die een leerachterstand in te lopen had. Dat belette de Australische schrijver Kimberley Cornish niet om in 1999 een sensationeel boek uit te brengen –‘*The Jew of Linz*’– waarin hij met zogenaamde “bewijzen” voor de dag kwam dat de tieners Hitler en Wittgenstein elkaar toen in hoge mate beïnvloedden; zozeer zelfs dat Hitler er antisemitisch door werd. Cornish’ theorie

was louter gebaseerd op één enkele passage in *Mein Kampf* waarin Hitler expliciet verwees naar een niet bij naam genoemde medeleerling:

‘Op de *Realschule* maakte ik wel kennis met een joodse jongen, die door ons allen behoedzaam werd behandeld, maar alleen omdat wij hem vanwege zijn zwijgzaamheid, door ervaring wijs geworden, niet bepaald vertrouwden; een bepaalde gedachte had ik daarbij niet.’²²

Historicus Werner Maser maakte brandhout van Cornish’ theorie door aan te tonen dat in 1903 zeventien van de 329 leerlingen joods waren en de kans dat de elitaire Wittgenstein zich met een ‘volkse’ jongen als Hitler zou hebben ingelaten bijgevolg uiterst miniem te achten. En gesteld dat ze wél met elkaar waren omgegaan, dan was het volgens Maser uitgesloten dat Hitler hierdoor antisemiet was geworden: Hitler had de anekdote over zijn observatie van de joodse jongen in *Mein Kampf* immers besloten met de woorden ‘*een bepaalde gedachte had ik daarbij niet*’.²³

Dertig jaar later, toen Hitler zijn dictatuur had ingesteld, behoorde het antisemitisme tot de staatsideologie en hadden de nazi’s een bijkomende reden om Wittgenstein te vervolgen: deze was niet alleen jood maar ook homoseksueel... Gelukkig had hij –net als zijn broer Paul– zichzelf in veiligheid weten te brengen in het verre buitenland. Enkel hun twee zussen Hermine en Helene (respectievelijk 69 en 64 jaar oud) waren honkvast achtergebleven in Oostenrijk en konden zich eenvoudigweg niet inbeelden dat ze als leden van zo’n welgestelde familie het risico liepen te worden afgevoerd naar een concentratiekamp.

De broers daarentegen hielden daar wel rekening mee en vooral Paul deed verwoede pogingen om voor mekaar te krijgen dat er een deal met het regime kon worden gesloten die zou verhinderen dat hun geliefde zussen gevaar liepen. Drie grootouders van hen waren joods (hoewel bekeerd), enkel de grootmoeder langs moederszijde was dat niet. Volgens de strikte rassenwetten van Neurenberg betekende dit dat ze zeker op de deportatielijst zouden worden geplaatst.

Maar Hitler was altijd bereid om een oogje dicht te knijpen en een hoge uitzondering te maken voor schatrijke joden wiens kapitaal veilig in het buitenland was ondergebracht. In ruil voor een royaal commissieloon welteverstaan, zeg maar een flinke hap uit het fabelachtige familiefortuin. Net zoals de middeleeuwse pausen aflaten verkochten aan zondaars zodat ze niet naar de hel hoefden verkocht Hitler ‘Arische

geboortecertificaten' aan joden zodat deze niet naar Auschwitz hoefden. In het geval van de Wittgensteins vond Hitler zelfs de tijd om dit te doen aan de vooravond van de Duitse inval in Polen, toen de voorbereiding op een oorlog normaal gezien al zijn aandacht had moeten opeisen. Met één pennenstreek veranderde Hitler de volbloed joodse status van de Wittgensteins in een halfbloed Arische status, die hen buiten vervolging stelde.

Kurt Mayer, het hoofd van het Berlijnse 'Agentschap voor genealogisch onderzoek', kreeg de dringende opdracht om alle Wittgensteins van een passend certificaat te voorzien dat hen zou behoeden voor al te voortvarende Gestapopraktijken. De plotselinge gunstmaatregel wekte de achterdocht van een nazi-districtshoofd in Wenen, die Berlijn om uitleg verzocht. Het antwoord is bewaard gebleven in de Weense archieven:

'Inzake de oorsprong van de Wittgensteins en hun nazaten kwam ik tot een beslissing in overeenstemming met de instructie gegeven op 29 augustus 1939 door het Ministerie van Binnenlandse Zaken, als gevolg van een bevel uitgaande van de Führer. Gegeven deze feiten werd de afkomst van de familie niet nader onderzocht door onze diensten. De beslissing van de Führer heeft onmiddellijke betrekking, zonder voorbehoud, op Hermann Wittgenstein (geboren te Korbach op 12/09/1802) die moet worden beschouwd als de stamvader met Duits bloed van al zijn nazaten... Intussen werden de certificaten aan de talloze afstammelingen toegekend zodat hun ras-indeling binnen onze wetgeving geen problemen meer oplevert. In geval van twijfel kunnen de certificaten indien nodig worden opgevraagd bij het Rijksagentschap voor Genealogisch Onderzoek.' Getekend Dr. Kurt Mayer.²⁴

Was het Hitler louter om het geld te doen? Of zou hij werkelijk met warme gevoelens hebben teruggedacht aan de homoseksuele jood uit zijn schooltijd? Tenzij er nieuwe gegevens uit die met geheimzinnigheid omfloerste periode opduiken blijft het uiteraard gissen hiernaar...

HOOFDSTUK 3

Sigmund Freud

(1856 – 1939)

De joodse psychoanalyticus met wie Hitler een imaginaire ontmoeting had en waarschijnlijk ook een echte

In de zes lange jaren waarin Hitler in Wenen verbleef in de hoop om er een succesvolle carrière als kunstschilder op te bouwen (1907-1913) was hij volop in de gelegenheid om van nabij de beroemde joodse ingezetenen te observeren wiens naam en reputatie tot ver buiten de landsgrenzen weerklink vond. De meest beroemde was zonder twijfel Sigmund Freud, de bebaarde psychoanalyticus, die gedurende vele tientallen jaren zijn praktijk hield op hetzelfde adres –Berggasse 19– dat slechts op een boogscheut van Hitlers domicilie vandaan lag. Voor wie er mocht aan twijfelen dat ze meer dan eens elkaars pad kruisten: ze bezochten allebei hetzelfde café –Café Central– gelegen aan de Herrengasse nr. 14, dat de bijnaam “schaakhogeschool” droeg omdat er op de bovenverdieping een zaaltje was dat altijd volgepropt zat met schaakspelers. Freud was er vaak te vinden. Andere vaste klanten van het populaire café waren Theodor Herzl, de grondlegger van de staat Israël, Josip Tito en Leon Trotsky (die in 1913 in Wenen verblijfplaats hield als journalist)²⁵. Maar de stamgast Adolf Hitler moet er ook vaak op andere stamgasten hebben gebotst die met elkaar gemeen hadden dat ze allemaal (beroemde) joodse schrijvers waren: Leo Perutz, Egon Friedell, Stefan Zweig, Alfred Polgar en Anton Kuh...

Wenen had destijds de status van een wereldstad (zoals New York en Londen heden ten dage) en een invloedrijke kunststad die een grote aantrekkingskracht uitoefende op eenieder uit de wijde omtrek die zichzelf een grootse toekomst toewenste. Zo is historisch aangetoond dat in maart 1913 een toen nog onbekende Josef Stalin in Wenen was op studiereis en over dezelfde wandelpaden in het slotpark van Schönbrunn flaneerde waar Hitler liep als hij een luchtje wilde scheppen.²⁶ Door een vreemde speling van het lot zouden de twee nobele onbekenden die dezelfde Weense lucht inademden elkaar zo’n dertig jaar later naar het leven staan, met elk een

leger van miljoenen manschappen achter zich, de ene in Rusland en de andere in het Groot-Duitse Rijk.

Maar op dat ogenblik was Hitler nog slechts een tweederangs kunstenaar die de kost verdiende met de verkoop van aquarellen, en leek een stormachtige toekomst als volksmenner nog niet tot de mogelijkheden te behoren. Het was vooral zijn afwijzing aan de Weense Academie voor Schone Kunsten die hem deed inzien dat een roemrijke loopbaan als topkunstenaar niet voor hem was weggelegd en hij bijgevolg beter een andere richting kon inslaan. Een beslissing die later nefast zou blijken te zijn voor een groot deel van de mensheid. In 2001 liet de joodse schrijver Eric-Emmanuel Schmitt een opmerkelijke roman het licht zien, *La part de l'autre* (in 2001 in het Nederlands vertaald onder de titel *Adolf H.: Twee Levens*²⁷) waarin hij fantaseerde dat Hitler wél was aangenomen aan de Academie en tegelijk ook bij Freud in behandeling ging voor zijn seksuele remmingen (die volgens tal van historici en psychologen een verklaring konden zijn voor zijn latere destructieve optreden).

In zijn memoires schetste Hitlers jeugdvriend August Kubizek (met wie hij in Wenen op kamers woonde) het aandoenlijke verhaal dat Hitler sinds zijn zeventiende jarenlang stapelverliefd was op een knap meisje genaamd Stefanie (wiens joods klinkende familienaam Isak hem allerminst leek te deren), maar alleen vanop afstand omdat hij haar nooit durfde te benaderen uit angst dat een confrontatie in staat kon zijn de betovering te verbreken.²⁸ Toch beeldt hij zich in met haar een serieuze relatie te hebben en richt hij zelfs een brief tot haar met de romantische vraag om op hem te wachten tot zijn terugkeer, wanneer hij het gemaakt had als man in het leven en de tijd rijp was om een huwelijk aan te gaan...

In 2007 herhaalden de joodse scenaristen Lawrence Marks en Maurice Gran deze boeiende intrige (Hitler die wordt genezen van zijn demonen dankzij een behandeling door Dr. Freud en de wereld zo een oorlog bespaart) met hun hoorspel *Dr. Freud will see you now, Mr. Hitler*. Hun stuk was gebaseerd op het (volgens hen) historische feit dat Hitler op zesjarige leeftijd leed aan terugkerende nachtmerries (uitgelokt door de mishandeling door zijn tirannieke vader) en de plaatselijke arts die door de moeder geraadpleegd werd hen doorverwees naar een jonge arts –Dr. Sigmund Freud– die in die tijd leiding gaf aan een Weense kliniek voor kinderpsychiatrie.²⁹ Volgens de overlevering zou de vader geen toestemming hebben gegeven om de kleine Adolf te laten onderzoeken door een kinderpsychiater, misschien uit angst dat dan aan het licht zou komen dat hij het kind mishandelde. De bekende Hitlerbiograaf John Toland schreef dat Hitler vertrouwd was met Freuds essay *Massapsychologie und Ich-Analyse* uit 1921

en dat hij op de inzichten die dit boek hem opleverden zelfs zijn schrikbewind grondvestte, zijn kunst om de massa te misleiden en te manipuleren.

Toland schrijft: ‘Het was wel ironisch dat juist een Weense jood Hitler moest leren dat een redenaar die een menigte wou beïnvloeden ‘moet overdrijven en dezelfde dingen altijd weer herhalen’. En Freud was degene die er op wees dat deze massa ‘onverdraagzaam was, maar gezagsgetrouw... Wat ze van haar helden vraagt, is kracht of zelfs geweld. Ze wil geregeerd worden en verdrukt en wil haar meesters vrezen’. Hitler koos typisch dat wat hij nodig had van zijn landgenoot, hij combineerde Freuds theorie met zijn eigen ideeën om een geducht wapen te smeden.’³⁰

Maar Freud had Hitler wel degelijk behandeld, zij het indirect: in de persoon van Dr. Edmund Forster, Hitlers behandelende arts toen hij bij het aflopen van W.O. I opgenomen was in het hospitaal van Pasewalk. Reeds in 1895 had Freud zijn baanbrekende werk *Studies over Hysterie* gepubliceerd. Dr. Forster stond onder invloed van Dr. Freud en laat hysterie nu net de aandoening zijn waarvoor Hitler was opgenomen... Na Hitler grondig te hebben onderzocht besloot Forster een behandelmethode toe te passen die door Freud werd voorgeschreven: suggestie door middel van hypnose. Forster meende dat Hitlers ingebeelde oogkwaal kon worden genezen door hem in te prenten dat hij een grote rol te vervullen had bij de redding van Duitsland, zolang hij maar genas van zijn blindheid.³¹ En wonderwel: het werkte!

Hitler verklaarde al gauw zijn zicht te hebben herkrege en raakte vervuld van een nieuwe roeping: die van redder van Duitsland! En dat allemaal –onrechtstreeks– dankzij de joodse Dr. Freud! Indien Freud echt Hitler in werkelijkheid had onderzocht dan zou hij hebben geconcludeerd dat Hitler leed aan het oedipuscomplex (een concept dat Freud voor het eerst in 1899 had geïntroduceerd in zijn boek *Droomduiding*) vanwege zijn sterke band met zijn moeder (die hij verafgoodde) en de mishandeling door zijn vader (die hij als een liefdesrivaal zag).

Alleen door in zijn leven buitengewone prestaties te leveren dacht Hitler zijn almachtige vader in de schaduw te kunnen stellen: zijn moeilijke gezinssituatie had hem geconditioneerd om later een soort van terreur voort te brengen die in alles die van zijn vader diende te overtreffen... Maar volgens Toland had Freud nog een andere verklaring voor het soort van antisemitisme dat onder Hitler in zwang raakte: castratieangst. Het jodendom werd steevast geassocieerd met

besnijdenis en dus het verplicht blootstellen van je geslachtsdelen aan anderen.³² Dit lijkt in eerste instantie een vergezochte theorie maar in het geval van Hitler al bij al aannemelijk te zijn: als Hitler in zijn diepste wezen vreesde zelf een jood te zijn dan zou hij er alles aan doen (van staalhard ontkennen tot het uitroeien van het gehele joodse ras – omdat zulks nu eenmaal binnen zijn mogelijkheden lag) om besnijdenis te voorkomen, immers: Hitler was als de dood dat men daarbij zou ontdekken dat hij “geen echte man was”, aangezien hij maar over één teelbal beschikte omdat de andere niet was ingedaald!

Toen Hitler na zijn mislukte putsch werd gevangengezet in de vesting van Landsberg werd hij minutieus onderzocht door de gevangenisarts Dr. Brinsein die dit constateerde. Het verslag dat hij hierover opstelde kwam pas in 2015 boven water dankzij onderzoek van de Duitse historicus Peter Fleischmann.³³ Terwijl vele duizenden joden haast maakten om Oostenrijk te ontvluchten omdat ze de hete adem van de nazi's in hun nek voelden is Freud tot het allerlaatste moment altijd koppig blijven weigeren om hun voorbeeld te volgen.

Omdat hij wereldberoemd was meende hij dat Hitler het niet zou aandurven hem een haar te krenken. Maar na de Anschluss werd hij wel ongeruster toen er opeens een nazi bij hem op de stoep stond –ene Anton Sauerwald– die de opdracht had gekregen om Freuds praktijk te ontmantelen en al zijn bezittingen in kaart te brengen zodat deze konden worden overgeheveld naar Berlijn. Freud beseftte ogenblikkelijk dat hem niet veel tijd meer restte als hij zijn hachje wilde redden. Zijn netwerk van machtige vrienden en connecties werd ingeschakeld om hem in bescherming te nemen. De Amerikaanse president Roosevelt werd overtuigd om Hitler een telegram te sturen waarin stond dat Freud niets mocht overkomen. Het is niet bekend of Hitler hier ooit op heeft geantwoord.³⁴ Freud kende het geluk dat de nazi die hem moest bewaken, Sauerwald dus, een dokter was die ooit chemie had gestudeerd bij een oude vriend van hem, professor Jozef Herzig. Freud kreeg het gevoel dat hij hierdoor op meer genade mocht rekenen van de kant van zijn gijzelnemer en dat bleek ook het geval te zijn.

Sauerwald begon uit nieuwsgierigheid naar de achtergrond van zijn gijzelaar al diens boeken te lezen en kreeg op die manier nog meer sympathie voor hem. Ofschoon hij de opdracht had gekregen om Freuds vele bankrekeningen te blokkeren en zijn omvangrijke bibliotheek te vernietigen deed hij geen van beide. Hij liet bewijzen dat Freud buitenlandse bankrekeningen had verdwijnen en zorgde er voor dat zijn kostbare verzameling boeken werd opgehaald door de Oostenrijkse Nationale Bibliotheek waar ze een veilig plekje kreeg, uit het zicht van de plunderende nazi's. Wie nog meer voor hem in de bres sprong was prinses Marie Bonaparte van Frankrijk. In 1925 had zij voor het eerst Freud opgezocht om hem te consulteren op zoek

naar genezing voor haar frigiditeit en de behandeling die ze toen kreeg had tot gevolg dat er een levenslange vriendschap ontstond. De schatrijke prinses werd een volgeling en vertaalde geestdriftig zijn werken naar het Frans. Eenmaal ze te horen kreeg dat Freud het risico liep in een concentratiekamp te eindigen spaarde ze kosten noch moeite om hem uit de penarie te helpen. Ze betaalde losgeld om Freud vrij te kopen en overtuigde Sauerwald om de nodige documenten te tekenen die Freud zouden toelaten het land te verlaten en een veilig heenkomen te vinden in Londen. Zij regelde tevens dat zijn meest dierbare boeken het land uit werden gesmokkeld, alsook zijn antiekverzameling en zijn beroemde sofa waarop zich in de loop der jaren ontelbare patiënten hadden neergevlid.

Freud belandde veilig in Londen, met achterlating weliswaar van zijn vier zussen die allemaal omkwamen in een vernietigingskamp. Freud ontsprong de dans ternauwernood, maar werd een jaar later alsnog verschalkt door de dood, veroorzaakt door een vergevorderd stadium van mondkanker. De kanker viel niet meer te behandelen, tenzij met hoge doses morfine om de pijn te verzachten. Freud nam zoveel van het spul dat hij weggleed in een roes en stierf.

We zullen wellicht nooit met zekerheid te weten komen of de vader van de psychoanalyse ooit oog in oog kwam te staan met zijn kwelduivel Adolf Hitler, al verscheen in 2010 wel een krantenartikel³⁵ dat aanleiding gaf om te vermoeden dat zoiets wel het geval kan zijn geweest. Het artikel berichtte over een waterverfschilderij van Hitler –voorstellende een kerkje in een berglandschap– dat ooit scheen te hebben toebehoord aan... Sigmund Freud. Het doek mat 8 op 4 inches en droeg op de voorzijde onmiskenbaar het signatuur A.Hitler en het jaartal 1910, het jaar waarin beide protagonisten bij elkaar in de buurt woonden... Op de achterzijde van het werk stond de naam van de eigenaar vermeld: Sigmund Freud, Vienna. Het doek ging bij een Brits veilinghuis onder de hamer met een startprijs van tienduizend Britse Pond. De Italiaanse verkoper vermeldde dat het afkomstig was van een Amerikaanse soldaat die het na afloop van de oorlog had meegenomen uit Wenen, waar hij het had zien hangen aan een muur in Freuds praktijkwoning...

Er is dus reden om te geloven dat Hitler inderdaad ooit de beroemde joodse psycholoog raadpleegde en Freuds ereloon betaalde in natura met het bewuste schilderij... Indien Freud van de toekomstige dictator een diagnose had opgemaakt dan had hij die alleszins zorgvuldig stilgehouden tot aan zijn dood, misschien uit respect voor het medisch beroepsgeheim maar wellicht ook uit vrees dat Hitler het hem dubbel en dik betaald zou zetten indien hij een rapport over de geestesgesteldheid van zijn beroemde patiënt zou oprakelen. Weliswaar had Freud ooit, in antwoord op de vraag of hij bereid was om een diagnose van Hitler te maken in de periode

waarin deze reeds als dictator tekeering, gezegd dat hij dit weigerde *‘omdat hij geen diagnose kon maken van een levend persoon die hij nooit had gezien’*³⁶

Een krasse uitspraak van iemand die een vaste bezoeker was van hetzelfde café waar Hitler vaak vertoefde en aan zijn muur één van Hitlers kunstwerken had hangen met de stuntelige handtekening van de maker prominent en duidelijk leesbaar op de voorzijde...

HOOFDSTUK 4

EEN ANONIEME VROUW

(geboorte- en sterfjaar niet bekend)

De joodse (tiener)prostituée die Hitler naar verluidt met syfilis besmette

In de lente van 1908 woonden Hitler en zijn jeugdvriend August Kubizek in Wenen een opvoering bij van het toneelstuk *Frühlings Erwachen*. Het stuk was van de hand van de joodse schrijver Frank Wedekind en was een openhartig relaas over het verborgen seksuele leven van pubers. De voorstelling moet Hitler buitengewoon hebben geboeid want Kubizek verhaalt in zijn memoires dat Hitler, in weerwil van zijn gewoonte om de zaal voortijdig te verlaten, deze ene keer bleef zitten tot de laatste act achter de rug was en het doek viel.³⁷

Toen ze het theater verlieten was de duisternis gevallen en kwam Hitler plotseling op het idee om zijn vriend mee te nemen op een wandeling door de rosse buurt. Kubizek vertelt hoe ze langs de felverlichte raamprostituées trokken die, ondanks Hitlers geveinsde desinteresse in seks, speciale aandacht leken te hebben voor zijn begeleider en hem met allerlei scabreuze signalen naar binnen wilden lokken. Eenmaal de straat uit dacht de in verlegenheid gebrachte August ‘Oef, daar zijn we vanaf!’ maar nog was de beproeving niet voorbij: Hitler dwong hem om rechtsomkeert te maken en samen met hem ten tweeden male langs de uitnodigende vitrines te paraderen om de dames van lichte zeden die hun diensten aanboden nogmaals te inspecteren. Kubizek merkte op dat een aantal van hen er erg jong uitzagen.³⁸

Met deze excursie had Hitler een speciale bedoeling: zijn vriend confronteren met het ‘morele verderf’ dat de prostitutie met zich meebracht. Hij stak op een belerende manier een betoog af dat zijn vriend er van moest overtuigen om weg te blijven van dit ‘zedelijke verval’. Hitler liet het voorkomen alsof geen haar op z’n hoofd er aan dacht om ooit zelf gebruik te maken van de betaalde liefde. Toch zijn er voldoende redenen om aan te nemen dat Hitler zich daar wél aan bezondigde en meer bepaald tijdens een bezoek aan een joodse (!) lichtekooi besmet raakte met

de geslachtsziekte syfilis. Tot deze sensationele conclusie kwam niemand minder dan Simon Wiesenthal.

Wiesenthal is wereldberoemd als de concentratiekampoverlevende die nagenoeg zijn gehele naoorlogse leven wijdde aan de opsporing en vervolging van nazi oorlogsmisdadigers. Terloops voerde hij op eigen houtje ook een studie naar de mogelijke drijfveren van Hitler om te besluiten tot de Holocaust. Op die manier kwam hij in de jaren zestig in contact met een man die in München gemeenteraadslid was en er kennis van had dat Hitler tijdens W.O. I ternauwernood ontsnapte aan de krijgsraad na te zijn beschuldigd van “zelfverminking”, wat in die tijd een bedekte term was voor het oplopen van een syfilisinfectie.

Hitler praatte zich uit nesten door te verklaren dat de besmetting dateerde van voor zijn legerdienst. Wiesenthal vond ondersteunend bewijs voor deze theorie toen hij een zekere Dr. Edmund Ronald ontmoette, een arts die met zijn Weense vrouw in Portugal woonde. De arts vertelde Wiesenthal in vertrouwen dat hij een Oostenrijkse collega uit Graz kende wiens vader Hitler had behandeld voor een geval van syfilis dat hij had opgelopen gedurende een bezoek aan een joodse prostituée. Nog volgens Ronald zou Hitler in de jaren twintig een dokter hebben geconsulteerd die gespecialiseerd was in geslachtsziekten, namelijk professor Spiethof uit Jena, bij Weimar. Enige tijd na 1938 dan kwamen agenten van de Gestapo bij de dokter uit Graz aankloppen om het patiëntendossier van Hitler op te eisen en mee te nemen.³⁹

Deze doofpotoperatie laat uitschijnen dat Hitler beslist iets kwalijks te verbergen had dat hem politiek de das kon omdoen. Hoewel staalharde bewijzen ontbreken is het verhaal dat Hitler aan syfilis leed aannemelijk te noemen. Het is in ieder geval een mogelijke verklaring waarom hij Theodor Morell, een specialist in geslachtsziekten, uitkoos als zijn latere lijfarts. Volgens Albert Speer verraste deze keuze iedereen in Hitlers omgeving, en de koperen plaat aan de voorgevel van het dokterskabinet die de specialisatie van de arts vermeldde, verdween plots nadat Hitler zijn patiënt werd...⁴⁰

De vraag hoe men kon weten dat de prostituée notabene joods was laat zich raden: Hitler had vanaf een bepaald moment de neiging om voor alles wat er in het leven misging de schuld te geven aan de joden (de falende economie ten tijde van de Weimarrepubliek, de nederlaag in de Eerste Wereldoorlog, de algemene zedenverwildering) dus zal hij er ook niet voor zijn teruggedeinsd om zijn behandelende arts (al dan niet de waarheid sprekend) toe te vertrouwen dat de prostituée die hem met deze ziekte had opgezadeld joods was. Tenslotte zal hij hebben vertrouwd op het medische beroepsgeheim en kon hij niet voorzien dat deze gevoelige

informatie ooit mogelijk een rol kon spelen als zij in handen viel van politieke tegenstanders die een dictator ten val wilden brengen: op dat moment wist Hitler het immers niet dat hij het tot Führer zou schoppen.

Het is zeer wel mogelijk dat Hitler met zijn loslippigheid dat een Jodin schuld had aan zijn geslachtsziekte gewoon ten overstaan van de arts een sneer wilde maken naar deze bevolkingsgroep. Dat verklaart allicht waarom hij in *Mein Kampf* niet minder dan vijftien aaneengesloten bladzijden wijdt aan deze problematiek waarin hij geslachtsziekten (hij vernoemt syfilis negen keer bij naam!), joden en prostitutie op één hoop veegt. Hierna enkele hoogtepunten uit zijn betoog. Om te beginnen klaagt Hitler dat het bestrijden van de ziekte nooit voorheen een speerpunt is geweest van het te lakse beleid:

‘Daarom nu had men alle propagandamiddelen moeten aanwenden om de strijd tegen syfilis als de enige belangrijke taak der natie voor te stellen, en niet als één taak-onder-vele.’⁴¹

Let daarbij op de woorden ‘*de enige belangrijke taak der natie*’...(!). Dus de would-be staatsman Adolf Hitler, die in *Mein Kampf* zijn politieke programma voor de toekomst ontvouwt, geeft daarin prijs dat ‘*het bestrijden van syfilis de enige belangrijke taak der natie is*’! Met andere woorden: de strijd tegen syfilis kreeg van hem absolute voorrang op de strijd tegen politieke vijanden in binnen- en buitenland, het herstel van de economie die in duigen lag, en de herbewapening van het gedecimeerde leger? Gaf deze uitlating niet aan hoezeer deze ziekte hem nauw aan het hart lag? Omdat hij ze zelf onder de leden had? Het kan haast niet anders! Een subtiele aanwijzing dat uitgerekend door toedoen van een joodse prostituée de ziekte zijn lijf had aangetast bemerken we in de volgende zin:

‘In deze streken weten echter ook de zogenaamde intellectuelen maar nauwelijks meer enige weerstand te bieden aan deze *joodse ziekte*...(cursivering van mijzelf)⁴²’.

Hitler koppelt in zijn *Mein Kampf* passage over het onderwerp moeiteloos syfilis, prostitutie en joden aaneen. Dit komt het beste tot uitdrukking in de volgende zin, die alles samenbrengt:

‘De strijd tegen de syfilis en haar gangmaakster, de prostitutie, is één van de moeilijkst te vervullen taken der mensheid, een taak, die juist daarom zo moeilijk is, omdat het hier niet gaat om een enkele kwestie op te lossen, maar een gehele reeks van fouten *te vernietigen* (cursivering van mezelf), welke samen tot het ontstaan van de verbreiding van deze ziekte hebben geleid. Want de ziekte van het lichaam is hier slechts het gevolg van het feit, dat onze zedelijke, sociale en ras-intenties zijn aangetast.’⁴³

Deze ene lange zin is een vermenging van drie fenomenen: namelijk ‘syfilis’, ‘prostitutie’ en ‘ras-intenties’ (lees: ‘vermenging met het jodendom’) en suggereert een radicale oplossing: De oorzaken (joden) *te vernietigen!* Tal van belangrijke historici die Hitler bestudeerden hebben steeds benadrukt dat zij nooit enig schriftelijk bewijs hebben aangetroffen dat Hitler uitdrukkelijk aanstuurde op de vernietiging van het joodse volk; doch ik van mijn kant durf de benaming ‘bewijs’ wel te hechten aan bovenstaande passage uit *Mein Kampf* waarin hij aangeeft de veroorzaker van syfilis (die hij ontegensprekelijk als *joods* aanduidde) te willen *vernietigen!*

Dus de theorie van Simon Wiesenthal dat een vermeende joodse prostituée voor Hitler de aanleiding vormde om van start te gaan met het beramen van de Holocaust houdt wel degelijk steek! Mijn eigen onderzoek heeft geresulteerd in de overtuiging dat Hitler zich inderdaad heeft ingelaten met een joodse prostituée die hem met syfilis besmette, met als bijkomstigheid dat ik er tevens van overtuigd ben geraakt dat het meer bepaald ging om een *tienerprostituée*. De volgende hypocriete ontboezeming in *Mein Kampf* licht een tipje van de sluier op. Aldus Hitler: ‘Af en toe worden door rechtszaken gebeurtenissen bekend die ons een afschuwelijke kijk geven op het zielenleven van onze 14- en 15-jarige kinderen. *Wie verwondert het dan nog, dat de syfilis reeds op deze leeftijd haar offers telt?*’⁴⁴(cursivering van mezelf)

Deze laatste zin is buitengewoon interessant. Hitler brengt syfilis niet alleen in verband met joodse prostituées maar tevens met 14- en 15-jarigen! We weten ondertussen dat Hitler op liefdesvlak een uitgesproken voorkeur had voor tienermeisjes: zijn nichtje Geli had precies de leeftijd die hij noemde toen hij voor haar een seksueel getinte belangstelling begon te ontwikkelen en Eva Braun verleidde hij toen ze als zeventienjarige winkelbediende werkzaam was bij zijn lijffotograaf Heinrich Hoffmann. Hitlers vriend Kubizek getuigt in zijn memoires dat Hitler in zijn Weense periode (in de leeftijd van 18 tot 24 jaar) overstelpt werd door vrouwelijke aandacht die hij zelf niet leek te stimuleren maar dat hij nooit gebruik maakte van de mogelijkheden om af te spreken met vrouwen die een oogje op hem hadden. Volgens

Kubizek werd Hitler veelvuldig benaderd door dames die openlijk interesse toonden, zowel in de theaters als daarbuiten, op straat. Bij een bepaalde gelegenheid overhandigde een zaalbediende in de opera aan Hitler, die in Kubizeks gezelschap was, een briefje van een toeschouster die hem vanop een afstand zat te begluren.

Tot Kubizeks stomme verbazing betrof het een invitatie voor een afspraakje dat Hitler ongeïnteresseerd afdeed met de woorden ‘Ach, weer één!’ Hij gaf het briefje door aan zijn metgezel en zei toen met een half-spottende blik: ‘Misschien wil jij wél ingaan op het afspraakje?’⁴⁵ Hitler wekte de indruk asexueel te zijn maar niets was minder waar: de enige reden waarom hij al deze nieuwsgierige dames afwimpelde lag besloten in het feit dat ze allicht allen tot dezelfde volwassen leeftijdscategorie behoorden terwijl Hitler enkel uit was op pubermeisjes of, erger nog, kind-meisjes die de puberteit nog niet hadden bereikt.

Zo lezen we in een geheim psychologisch profiel van Hitler dat in opdracht van de Amerikaanse overheid werd opgesteld dat Hitler reeds op de leeftijd van twaalf jaar problemen kreeg op school wegens een ‘morele overtreding’. Hij werd er zwaar voor gestraft en ontkwam maar net aan een uitsluiting. De joodse huisarts van het gezin, Dr. Bloch, herinnerde zich dat één van de leraren hem hierover had geïnformeerd en was er zeker van dat Hitler iets met een klein meisje had willen doen of gedaan had. In elk geval werd de sfeer voor hem nadien op school zo grimmig dat hij het jaar daarop van school veranderde.⁴⁶

De dochter van Hitlers lijffotograaf Hoffmann, Henriëtte, herinnerde zich dat Hitler een keer te gast was in het huis van haar ouders voor een bijeenkomst of partijtje. Zijzelf (ze moet hoogstens twaalf jaar oud zijn geweest want zij was geboren in 1913 terwijl de gebeurtenis plaatsvond begin of midden de twintiger jaren) bevond zich op haar kamer op de eerste verdieping. Nadat de overige gasten het huis hadden verlaten en Hitler als enige was overgebleven sloop hij tot haar verrassing stilletjes haar kamer binnen. Op een ernstige toon verzocht hij het meisje om hem te zoenen, maar toen zij liet verstaan dat niet te willen verliet hij langzaam de kamer zonder nog een woord uit te brengen.⁴⁷

Een volgend overtuigend bewijs dat Hitlers seksuele aandacht bijna uitsluitend uitging naar jonge meisjes werd geleverd door ene Mimi Reiter, die naar eigen zeggen van haar 16de tot 17de levensjaar met Hitler een romance beleefde. Reiter diste haar intieme relaas op aan het Duitse magazine *Stern* in 1959. Toen zij hem voor het eerst ontmoette (Hitler was toen 38 jaar oud) werkte zij als winkelbediende op de Obersalzberg nabij Berchtesgaden, zijn geliefde vakantieoord. Hitler kon haar overhalen om een avond met hem op stap te gaan. Op het einde

van de avond trachtte hij op een grove manier geslachtsgemeenschap met haar te hebben maar door zoveel voortvarendheid liet het meisje zich afschrikken. Ze liet enkel toe dat er werd gezoend.⁴⁸ Op het eerste afspraakje volgden verschillende dates waarbij Hitlers passie voor haar hand over hand toenam. Op een keer verklaarde hij met haar te willen trouwen en een gezinnetje te willen stichten. ‘Alleen staan mijn politieke plannen deze wens voorlopig in de weg’ aldus Hitler. Hij vroeg haar plechtig om op hem te wachten tot de tijd er rijp voor was. Kort nadien begon hij haar te negeren en verbrak hij de relatie. Kennelijk waren de gevoelens van het meisje voor de veel oudere Hitler wel oprecht geweest want toen de liaison abrupt ten einde kwam belandde ze in een zware depressie. In 1928, amper zeventien jaar oud, probeerde ze zichzelf van het leven te beroven door zich te verhangen. Een familielid vond haar net op tijd en kon met het doorknippen van het koord verhinderen dat ze stierf.

Een andere onthullende getuigenis is terug te vinden in de memoires van Hitlers vertrouweling Ernst Hanfstaengl. Op een keer bevond Hitler zich in het huis van een van zijn vroegste weldoeners, Wilhelm Ohnesorge, die de partij van geld voorzag. Op een gegeven ogenblik werd de man des huizes weggeroepen en liet hij Hitler alleen achter met zijn dochters. Hitler maakte van de gelegenheid gebruik om voor één van hen op z'n knieën te zakken, een liefdesbekentenis te doen en het verblufte meisje voor te stellen bij hem te komen wonen. Bij de terugkomst van Ohnesorge lichtte zij haar vader in over hetgeen net was voorgevallen. De man was hierover erg van streek en verbrak woedend elk contact met Hitler, gedurende jaren. Pas toen al zijn dochters veilig waren uitgehuwelijkt werd het contact hersteld...⁴⁹

Degene die het meest uitvoerig over Hitlers verborgen belangstelling voor jonge meisjes berichtte echter was Hermann Esser, een top-nazi die bij de historici altijd onderbelicht is gebleven, hoewel hij mee aan de wieg had gestaan van Hitlers partij (hij had nr. 2 als lidnummer!). Esser was amper twintig jaar oud toen hij medeoprichter werd van de NSDAP en stond gedurende vele jaren onder Hitlers directe invloed. Hij was zo vertrouwd met Hitler dat hij de grote baas erg goed kon nabootsen in woord en gebaar, waardoor zijn speeches op veel bijval onder het publiek konden rekenen.⁵⁰ In zijn dagboeknotitie van 6 november 1925 noemde Goebbels hem zelfs ‘de kleine Hitler’⁵¹. Beiden trokken zo vaak samen op dat ze alles afwisten van elkaars liefdesleven. Dat van Esser was verre van onbesproken: na te zijn beschuldigd van het aanranden van een minderjarig meisje werd hij een tijdlang uit de partij geweerd. Kortom: beiden deelden een ongezonde interesse in jonge meisjes, al legde Hitler daarbij gewoonlijk meer discretie aan de dag. Enkel Esser en verder Hitlers privéchauffeurs en lijfwachten waren op de hoogte maar pasten er uiteraard voor op om dit aan de grote klok te hangen. Esser deed

hierover pas na de oorlog een boekje open in een lang artikel onder de prikkelende titel *Der Grosse Liebhaber Adolf Hitler* ('De grote liefhebber Adolf Hitler'), dat in afleveringen verscheen in het magazine *Revue* tussen 27 september en 6 november 1949.⁵²

De smeùige inhoud laat niets aan de verbeelding over als Esser in geuren en kleuren vertelt hoe Hitler (net als hijzelf trouwens) onophoudelijk jacht maakte op jonge meisjes. Al lieten de prooien zich wel zeer gewillig in Hitlers netten strikken, kennelijk omdat ze gefascineerd waren door zijn status als beroemdheid. Esser vertelt dat wanneer hij bij Hitler op bezoek was hij vaak meemaakte dat meisjes gewoon kwamen aankloppen in de hoop dat Hitler zou opendoen om kennis te maken.

Esser noemde niet minder dan vijf meisjes met naam en toenaam die gedurende korte of langere tijd met Hitler amoureuze (en/of seksuele) betrekkingen aanknoopten. Zo had hij in 1922 een relatie met ene Jenny Haug, een verkoopster uit een speelgoedwinkel, die niet ouder was dan achttien jaar. Een ander meisje werd geïdentificeerd als Ada Klein, ook achttien, hoewel zij er volgens Esser veel jonger uitzag dan haar leeftijd. Voorts was er Lotte Bechstein, de dochter van Helene en Edwin Bechstein, de beroemde pianobouwers die Hitler financieel steunden. Esser gaf aan dat ze zeker niet ouder was dan zeventien, in de zomer van 1925 vaak in Hitlers gezelschap vertoefde en dat haar moeder graag had gezien dat ze '*Frau Hitler*' werd en daarom de affaire aanmoedigde.

Als Hitlers knapste verovering noemde hij Suzi Liptauer, een ravissante verschijning met blond haar en blauwe ogen. Zij was de oudste van allemaal: negentien jaar. Zij zou bedreigd hebben met zelfmoord nadat ze haar idool betraptte in het gezelschap van een muzikale meisjestweeling die hem ook zeer bekoorde... Tenslotte was er ene Emmi Marra, ook achttien. Toen zij in wijdere kring begon op te scheppen over haar relatie dumpte hij haar meteen. Hitler hield er wel van om in besloten kring gezien te worden aan hun zijde (alsof ze een soort van trofeeën waren) maar de meisjes mochten op die momenten enkel glunderen en nooit enig teken van affectie verraden: de passie mocht alleen opslaan achter gesloten deuren.

Hitlers sterke verlangen om seksuele betrekkingen met pubers aan te gaan leek fel in tegenspraak met de indruk die zijn vriend Kubizek had dat hij in het geheel niet geïnteresseerd leek in seks. Hitlers koppige weigering als gezonde jongeman om met een vrouw die een toenaderingspoging deed aan de gang te gaan kan alleen worden verklaard doordat hij elders wel aan zijn trekken kwam, maar dit verborgen hield voor pottenkijkers. Het lag dus voor de hand dat Hitler in zijn Weense tijd (toen hij nog geen wereldberoemd politiek idool was waar